

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 103/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Fraňom, Ulica J. Hašku 18, Nové Mesto nad Váhom, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Tos/64/2025 zo 16. októbra 2025 v spojení s uznesením Mestského súdu Bratislava I sp. zn. B3-2Nt/2/2023 z 19. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 14. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 2Tos/64/2025 zo 16. októbra 2025 v spojení s uznesením mestského súdu sp. zn. B3-2Nt/2/2023 z 19. marca 2025. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhol vysloviť porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením mestského súdu, ktoré žiada zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie, zároveň mu priznať náhradu trov konania.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 6Tk/3/2030-1544 z 1. júna 2021 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3To/40/2021 z 31. augusta 2021 odsúdený v bode 1 z obzvlášť závažného zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona, v bodoch 1 až 6 z pokračovacieho prečinu ohrozenia mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a), ods. 2, 3 písm. b) Trestného zákona, v bodoch 2 až 3 z pokračovacieho zločinu výroby detskej

pornografie podľa § 368 ods. 1 Trestného zákona, v bodoch 3 až 6 z pokračovacieho prečinu sexuálneho zneužívania podľa § 201a Trestného zákona, v bode 7 zo zločinu rozširovania detskej pornografie podľa § 369 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona a v bodoch 8 a 9 z pokračovacieho zločinu kupliarstva podľa § 367 ods. 1, 3 Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), c) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň bolo sťažovateľovi uložené sexuologické liečenie ústavnou formou a ochranný dohľad v trvaní 3 rokov. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3To/40/2021 z 31. augusta 2021 dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/48/2022 z 24. januára 2024 odmietnuté.

3. Sťažovateľ sa domáhal povolenia obnovy konania vo svojej právoplatne skončenej trestnej veci návrhom z 13. januára 2023, ktorý bol uznesením mestského súdu sp. zn. B3-2Nt/2/2023 z 19. marca 2025 zamietnutý. Krajský súd uznesením sp. zn. 2Tos/64/2025 zo 16. októbra 2025 zamietol sťažovateľom podanú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu mestského súdu.

4. Sťažovateľ rozporoval napadnuté uznesenia krajského súdu a mestského súdu arbitrárnym posúdením nového dôkazu, ktorý nebol známy v pôvodnom konaní, a to písomného prehlásenia jeho už plnoletej dcéry (v čase spáchania stíhanej trestnej činnosti maloletej dcéry), v ktorom vyjadrila nesúhlas s obsahom hodnotenia svojej výpovede v pôvodnom konaní a ktorým sa „z vlastnej iniciatívy a vlastného presvedčenia rozhodla napomôcť vyjasniť trestnú vec môjho otca, za ktorú je momentálne odsúdený.“. Sťažovateľ oprel svoj návrh na povolenie obnovy konania o predmetné vyhlásenie, keďže malo poskytovať iný, dosiaľ súdom neznámy pohľad na okolnosti prvého skutku, ktorého sa týkal odsudzujúci rozsudok a v ktorom vystupovala dcéra sťažovateľa ako poškodená (v čase skutku ako maloletá osoba). Skutok bol právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona. Podľa sťažovateľa sa vo veci konajúce súdy nesprávne vysporiadali s týmto novým dôkazom, keďže (i) sama maloletá dcéra ako poškodená neiniciovala podanie trestného oznámenia, ktoré (ii) bolo podané jej matkou, ktorá (iii) nemala o skutku žiadne priame poznatky a ani žiadne poznatky sprostredkované od v tom čase maloletej poškodenej, (iv) tá pri popisovaní rozhodných okolností činu bola ovplyvnená staršou nevlastnou sestrou, ktorá taktiež nebola priamym svedkom skutku, resp. okolností jeho spáchania, (v) matka maloletej poškodenej aj jej nevlastná sestra mali k sťažovateľovi negatívny vzťah a poškodená bola prvýkrát konfrontovaná s tým, čoho sa mal jej otec dopustiť, až po právoplatnom skončení veci už ako plnoletá osoba, (vi) v dôsledku uvedeného tak mala byť jej výpoveď, ktorá bola navrhovaná v konaní o povolenie obnovy konania, hodnotená ako nová skutočnosť a nový dôkaz konajúcim súdom dosiaľ neznámy.

5. Sťažovateľ dodáva, že to, *«či je niečo novou skutočnosťou a novým dôkazom, resp. môže byť, sa nedá posudzovať iba podľa toho, že už sa v spise zápisnica s názvom „Zápisnica o výsluchu svedka - poškodeného...“ nachádza, ale najmä podľa obsahu, ktorý tento dôkaz prináša.»*, keď *„z jej písomného prehlásenia jednoznačne vyplýva, že ide o nové skutočnosti aj z obsahového hľadiska, teda materiálneho a ide o nový dôkaz aj z hľadiska formy.“*. Teda *„Novým dôkazom nie je iba výsluch ako taký, ale to, čo už teraz vieme, že by priniesol, ale tiež aj písomné prehlásenie, ktoré bolo súdu predložené.“*. Navyše je presvedčený o tom, že zohľadnením nového dôkazu, a to písomného prehlásenia jeho dcéry ako poškodenej, by mohlo v prípade pozitívneho

vyhodnotenia jeho obsahu a následnej výpovede poškodenej po povolení obnovy konania dôjsť aj k prehodnoteniu výšky uloženého trestu, pretože táto výška sa odvíjala od právnej kvalifikácie prvého skutku ako obzvlášť závažného zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona, čím je tak (resp. by bola) splnená kumulatívne aj druhá § 394 ods. 1 Trestného poriadku predpokladaná zákonná podmienka spočívajúca v zmiernení pôvodne uloženého trestu odňatia slobody.

6. V súhrne teda sťažovateľ považuje za ústavne nonkonformný právny názor krajského súdu ako súdu sťažnostného, podľa ktorého *«žaden z navrhovaných dôkazov nespĺňa požiadavku zákona na „novosť“ dôkazu, pretože skutočnosti, ktoré sa majú týmito dôkazmi osvedčiť, boli nielen predmetom dokazovania, ale tvorili jeho hlavnú časť.»*. Predostretý právny názor krajského súdu považuje sťažovateľ za arbitrárny, pretože popiera samotný obsahový význam a dôkaznú hodnotu písomného vyjadrenia jeho dcéry ako poškodenej trestným činom, ktoré spĺňa všetky zákonné parametre nového dôkazu, keďže (i) môže prispieť k inému rozhodnutiu vo veci samej, čo sa týka prvého skutku právne kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona, (ii) ktorého vypustenie môže výsledkovo priniesť iný, miernejší trest za ostávajúcu, resp. nenamietanú trestnú činnosť.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a tomu zodpovedajúceho práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) dohovoru [nie ako uvádza nesprávne sťažovateľ základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) dohovoru, keďže právo na spravodlivé súdne konanie je vyjadrené v čl. 6 ods. 1 dohovoru] napadnutými uzneseniami mestského súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o povolení obnovy konania z dôvodu arbitrárneho posúdenia nového dôkazu, a to písomného vyhlásenia dcéry sťažovateľa, v ktorom vyjadrila nesúhlas s obsahom hodnotenia svojej výpovede v pôvodnom konaní ako poškodenej pri prvom skutku trestnej činnosti kvalifikovanom právoplatným odsúdením ako obzvlášť závažný zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) dohovoru napadnutým uznesením mestského súdu:

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

14. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

15. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu deľby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

16. Sťažovateľ podal proti uzneseniu mestského súdu sp. zn. B3-2Nt/2/2023 z 19. marca 2025 sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2Tos/64/2025 zo 16. októbra 2025 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. V nadväznosti na uvedené ústavný

súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

II.2. K porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

17. Ústavný súd východiskovo poukazuje na to, že inštitút obnovy konania predstavuje zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, keďže umožňuje príslušnému orgánu verejnej moci znovu konať a rozhodovať vo veciach, ktoré už boli právoplatne rozsúdené. Obnova konania slúži predovšetkým na nápravu nesprávnych skutkových zistení na základe nových skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré nebolo možné v pôvodnom konaní použiť (II. ÚS 161/2012, IV. ÚS 578/2020).

18. V konaní o povolenie obnovy konania (*judicium rescindens*) podľa Trestného poriadku príslušný všeobecný súd nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné rozhodnutie vo veci, než ktoré bolo skôr vydané. Rovnako tak nie je účelom konania o povolenie obnovy konania posudzovať vinu odsúdeného (III. ÚS 406/2014, II. ÚS 111/2015).

19. Krajský súd, vychádzajúc z podstaty obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, sťažovateľovi (obsahovo) vysvetlil, že v rámci obnovy konania nedochádza k opätovnému prehodnocovaniu rozhodovania v pôvodnom konaní na báze jeho vecnej a právnej správnosti, ale ide o posúdenie, či nová, súdu skôr neznáma skutočnosť, ak je daná, spôsobuje takú zmenu dôkaznej situácie, že by bolo potrebné obvineného spod obžaloby oslobodiť alebo uznať za vinného podľa miernejšieho ustanovenia zákona, prípadne mu uložiť miernejší trest. V nadväznosti na to krajský súd v okolnostiach sťažovateľovej veci vysvetlil, že *«žiaden z navrhovaných dôkazov nespĺňa požiadavku zákona na „novosť“ dôkazu.»*. Predostretý názor krajský súd oprel o zhrnutie výsledkov dokazovania vyplývajúceho z pôvodného trestného konania a sťažovateľom predloženého nového dôkazu vrátane jeho dopadu na závery znalecky potvrdenej posttraumatickej poruchy, keď zvýraznil, že už v pôvodnom trestnom konaní nebolo možné na podklade výlučne výpovede dcéry sťažovateľa ako poškodenej jednoznačne uzavrieť, že sa k nej správal spôsobom popísaným v skutkovej vete, pretože táto už vtedy *„tvrdila, že sa k nej niekedy správal zvláštne, ale nemôže povedať, že by ju obťažoval, mali blízky vzťah, ktorý si iní ľudia mohli vysvetliť, že je jeho priateľka, ale nikdy s ňou nič nemal, ani na ňu nič neskúšal, pričom aj v súčasnosti zotrvala z obsahovej stránky na svojej výpovedi, t. j. že sa k nej odsúdený správal dobre, citlivo a starostlivo.“*. Na podklade uvedeného teda krajský súd zhodnotil, že sťažovateľ v čase po právoplatnom skončení svojej trestnej veci neprodukoval *„žiadne informácie takého obsahu, pre ktorý by bolo možné pripustiť, že vina odsúdeného bola uznaná na základe dôkazov, ktoré neboli v podstatných častiach pravdivé. Rovnaké závery platia i vo vzťahu k námietke odsúdeného ohľadne súvisu posttraumatickej stresovej poruchy u poškodenej s jeho konaním, nakoľko aj uvedené bolo predmetom dokazovania.“*

20. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody,

ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

21. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval (predovšetkým § 394 ods. 1 a § 399 ods. 2 Trestného poriadku, pozn.), jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, nie sú excesívne, nelogické, a preto nelegitímne, naopak, sú právne akceptovateľné, a teda ústavne konformné. Krajský súd v napadnutom uznesení postačujúcim a zrozumiteľným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľom predostretú argumentáciu za spôsobilú na obnovu konania. Bolo to preto, lebo sťažovateľ sa prostredníctvom podľa jeho presvedčenia nového dôkazu, a to prehlásenia svojej dcéry už ako plnoletej osoby, snažil vo veci konajúce súdy, v poslednom stupni krajský súd, presvedčiť o novom obsahovom význame výpovede svojej dcéry z pôvodného trestného konania, ktorá mala (nanovo koncipovaným prehlásením) popierať jeho trestnoprávnu zodpovednosť za spáchanie dotknutého činu. Krajský súd skonštatoval spôsobom pre ústavný súd zrozumiteľným, že (i) výpoveď poškodenej nebol jediný produkovaný dôkaz v pôvodnom konaní, (ii) že (a to je podstatné) už v pôvodnom konaní poškodená vypovedala ku skutku obsahovo obdobným spôsobom a (iii) jej výpoveď bola zároveň znalecky hodnotená, aj na základe čoho dospeli konajúce súdy k uznaniu viny (a to aj v kontexte už popísaného zamerania výpovede poškodenej).

22. V závere teda prehlásenie dcéry sťažovateľa ako poškodenej nebolo pre súd novým dôkazom, a to vzhľadom na jeho obsahové vyznenie, ktoré bolo aj v pôvodnom konaní (výpoveď poškodenej) vnímané ako nejednoznačné so snahou zmiernovať, resp. oslabovať vinu sťažovateľa. Z materiálneho hľadiska (nové prehlásenie tej istej osoby, avšak s relevantne nerozdielnym obsahom, zároveň pri zohľadnení znaleckého skúmania pôvodnej výpovede poškodenej ako v tom čase maloletej) teda, a to aj v celkových dôkazných súvislostiach, nedošlo k naplneniu dikcie § 394 ods. 1 Trestného poriadku, tak ako to sťažovateľovi ozrejmil aj krajský súd ako súd sťažnostný.

23. Podľa názoru ústavného súdu nie je napadnuté uznesenie krajského súdu arbitrárne, naopak, spĺňa všetky parametre odôvodnenia rozhodnutia vrátane dôsledného preskúmania a v nadväznosti naň aj riadneho negatívneho odôvodnenia splnenia podmienok na povolenie obnovy konania s podstatným obsahovým vyznením zameraným na materiálnu stránku hodnotenia dôkazov oproti stránke formálnej, a to aj v chronologicko-psychologických súvislostiach postojov (pôvodne maloletej) obeť sexuálne orientovaného trestného činu.

24. Potenciál zmeny pôvodného rozhodnutia musí byť reálny, nielen hypotetický, pričom záver (aj negatívny) v dotknutom smere musí byť aj náležite odôvodnený, čo rozhodnutie krajského súdu spĺňa, pričom ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti neposudzuje do dôsledkov jeho vecnú správnosť, ale výlučne jeho ústavnú udržateľnosť. Inými slovami, ústavný súd nenahrádza všeobecný súd a pri svojom prieskume nerieši kauzu, ale preskúmava výlučne ústavnú udržateľnosť sťažovateľom atakovaného rozhodnutia (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 399/2022

zo 6. septembra 2022 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 83/2022).

25. V dôsledku uvedeného tak ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Keďže ústavný súd nevyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť k porušeniu ani základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) dohovoru, ktoré sú v danej situácii s právom na súdnu ochranu neoddeliteľne obsahovo prepojené, a to absenciou ústavnej diskonformity ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu